זינדיק בלוט

א העכסט שפּאַנענדער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין אַמעריקע

פון א. ר.

(פאָרזעצונג)

פון דעם כעס איז געבאָרן געוואָרן א יאוש און א גלייכגילטיקייט צום לעבן. ער האָט איצט געשווינג, געקוקט מיט טעם־פע אויגן, נאָר אין זיי איז א שטילער גרויל געווען פאַרגליווערט.

און דערווייל האָט זיך דערנעענטערט זיין לעצטער טאָג. דער טאָג, וואָס האָט געדאַרפט מאַכן א סוף צו זיין לעבן. און ער האָט נישט געוואוסט אז ביטרים רוט נישט, אז זי האָט אָנגענומען אַלע מיטלען אים צו באַפרייען, צו באַווייזן זיין אומשולד און — און די באַווייזן זיינען שוין אין אירע הענט . . .

קאַפּיטל 13

אין געפאַר

ווען ראָזענבערג האָט זיך אויפגעכאַפּט פון שלאָף, נאָך דער אומרואיקער און שווערער נאַכט — האָט ער זיך האַסטיק געגעבן א זעץ אויף אויפן בעט און מיט גרויס אויפמערקזאַמקייט האָט ער זיך גענומען צוהערן צום צווייטן צימער און וועלכן, גאָלד מיט ביטריסן האָבן זיך געפונען.

כאָטש ס'איז שוין איצט געווען שפּעט אויפן טאָג, איז אין צימער געווען טונקעל מחמת די שטאַרן זיינען געווען אַראָפּגעלאָזט און זיי האָבן נישט אריינגעלאָזט די ליכטיקייט אין אינווייניק. אבער דאָך האָט זיך געפילט אז א ליכטיקע זון שיינט אין דרויסן. עס האָט זיך דורך די אָפענע פענסטער דערטראָגן אַהער דאָס געריוש פון דער זומיקער נאַס און ראָזענבערג האָט א קוק געטאָן אויף זיין זייגער: ס'איז שוין געווען נאָך עלף. אים דאָס האָט זיך איצט פאַרוואונדערט: אַזוי שפּעט און אין צווייטן צימער איז שטיל. וואָס זשע זאָל דאָס באַדייטן? זאָל עס זיין, אז זיי שלאָפן נאָך דאָרט? ניין, עס קאָן נישט זיין! זאָלן זיי האָבן אוועקגענאַנגען? ער איז אראָפּ פון געלעגער, איז מיט ווענן שטילע און ווייכע טריט צוגעגאַנגען צו דער טיר, געבליבן שטיין און ער האָט זיך גענומען איינהערן מיטאַמאָל האָט ער זיך "צעשמייכלט: פון אַנדערן צימער האָט זיך געהערט א רערן און לאָכן — מען האָט גערעדט הויך, געלאַכט שטיפעריש. ער האָט נישט געהערט וואָס זיי ריידן, דאָס דאָס אַליין וואָס זיי רערן און לאָכן האָט אים הנאה געטאָן, עס איז אים עפּעס היימישער געוואָרן דערפון.

עני האָט געוואָנקען צו אים אז ער זאָל צוגיין צו איר און דערציילן וואָס עס הערט זיך דאָרט, אבער ער האָט א מאָך געטאָן מיט דער האַנט, עס האָט גע־הייסן, אז ער וויל אז זי זאָל אים לאָזן צורו און אים נישט שטערן זיך צו צוהערן.

אים איז גרינגער געוואָרן אויפן האַרצן. וואָרום פון זייער ריידן האָט ער פאַרשטאַנען, אז ס'איז טאַקע אמת אז זיי זיינען א פאַרליבט פּאָרל — זיי זיינען פאַרליבט . . .

ווען ער איז צוגעגאַנגען צוריק צו דער בעט האָט ער מיט נייגעריקייט אים א פרעג געטאָן:

— נו, וואָס הערט זיך? זיי זיינען דאָרט?

— יאָ, זיי זיינען דאָרט

— וואָס טוען זיי?

—זיי רערן און לאָכן — עס זעט אויס אז זיי איז דאָרט גאַנץ פריילאַך.

— אהא! — האָט עני אויסגערופן מיט נצחון — איצט זעסטו שוין אז איך בין גערעכט געווען?

—מיט וואָס?

— מיט דעם וואָס איך האָב דיר גע־זאָגט, אז דיין חשד איז נאַרנישט ווערט. ראָזענבערג האָט שוין אויך געשמייכלט.

— אַלרייט — עס זעט אויס אזוי — נאָר פון דעסטוועגן בין איך נאָך אַלץ נישט זיכער ביי זיך — שווערן וועל איך נישט — זיכער וועל איך זיין ערשט פאַרנאַכט, ווען אונזער חברה וועט אים גוט אַרומקוקן און מען וועט זיך אַר־בערעיינן, אז דאָס איז ווירקלאַך באַנ־טשיק.

— דו ביזט א נאַר!

— פאַרוואָס?

— ווייל דו דרייסט זיך נאָך אַלץ א קאָפּ מיט דיינע פאַרדאַכטן. פאַרשטיי־טו דען אַליין נישט אז ווען ביטריסעס האַלטן זיך אזוי פריי אין בלוזן אַן־שטעל, וואָלט זי ניט געבליבן איין אין א צימער מיט עפּעס א פרעמדן מענטש א דעטעקטיוו. הא? וואָס פאַלט דיר נאָר איין? ווי איז עס נאָר מעג־לאַך?

— דו ביזט טאַקע גערעכט — עס איז טאַקע אַלץ אמת — אבער פונדעסט־ער גוט אז ביינאַכט האָט ער פאַרשלאָפן די טיר וואָס פירט פון זיין צימער אין — אויך נישט מעגלאַך: ער גערייסט זיי־קאַרידאָר אריין און דעם שליסל האָט ער אַרונטערגעלייגט צו זיך אונטערן קישן. ווי אזוי זשע האָבן זיי געקאָנט אַרויסגיין, ער האָט אויפגעהויבן זיין קישן און ער האָט דאָרט געפונען דעם שליסל. הייסט עס אז זיי האָבן נישט געקאָנט אַרויסגיין, וואָס זשע טוען זיי דאָרט? ער איז אזוי געבליבן זיצן א ווײַלע פאַרטראַכט.

דערווייל האָט זיך עני אויך אויפגע־כאַפּט. זי האָט ראַפּטום געעפנט די אויגן, געפינטלט מיט זיי, ווי זי וואָלט זיך גע־וואָלט איבערצייגן, וואָו זי געפינט זיך. זי האָט געזען ווי מאַקס זיצט פאַר־טראַכט און זי האָט זיך גלייך דערמאָנט וואָו זי געפינט זיך, וואָס אַרום איר טוט זיך, וואָס ס'איז פאַרגעקומען די פאַרנאַכ־טיקע נאַכט. זי האָט שטיל א שמייכל גע־טאָן, געוואוסט, אז איצט איז שוין דער שרעקלאַכער פחד פון דעם מאָרד אַנט־פּלעקט פאַרן דעטעקטיוו, וואָס געפינט זיך מיט ביטריסן אין צווייטן צימער. איר האָט נאָך שטאַרק געוואונדערט וואָס זיי איז נאָך אַלץ אזוי רואיק דאָ. זי האָט ניט פאַרשטאַנען אויף וואָס וואַרט נאָך דער דעטעקטיוו? פאַרוואָס זעט מען נישט קיין פּאָליס דאָ? וואָס שווייגט ער? ער ווייסט דאָך שוין אַלעס!

— מאַקס דו ביזט שוין אויפגעשטאַ־נען?

— דו זעסט דאָך. געוויס איז שוין צייט אויפצושטיין.

— וויפיל איז דער זייער איצט?

— ס'איז שוין נאָך עלף . . . שוין שפּעט

— און וואָס הערט זיך דאָרט? — האָט זי א וואונק געטאָן צו דער טיר וואָס האָט געפירט אין צווייטן צימער אריין — עפּעס איז דאָרט שטיל!?

— יאָ, ס'איז מיר טאַקע א וואונדער: עפּעס שוויגט זיי דאָרט?

— ניין! זאָלן זיי האָבן אוועקגענאַנגען? עס איז נישט מעגלאַך, אַזוי פיל אין אַ מאָל. זיי האָבן אַלע אַרויסגענומען אַלע זאַכן, אַלע מעבלן, אַלע בעטן, אַלע קלייד־לעך, אַלע בעטן, אַלע קלייד־לעך, אַלע בעטן, אַלע קלייד־לעך